

Socialministerens notat i anledning af skrivelse af 5. februar 1960 fra Revalideringsvirksomhedernes Fællesudvalg til folketingsudvalget om revalideringsloven.

Det bemærkes indledningsvis, at fællesudvalget endnu ikke formelt er etableret som organisation, men en sådan etablering kan ifølge skrivelsen påregnes i februar 1960.

Til de enkelte punkter i skrivelsen bemærkes følgende:

Ad forslaget om indsættelse af ordet „arbejdsprøvning“ i § 1, stk. 1.

Arbejdsprøvning er ikke noget selvstændigt mål for de bestræbelser, revalideringsloven skal omfatte. Ordet har derfor næppe nogen naturlig plads i formålsparagraffen (§ 1), hvorimod det må nævnes i § 5 blandt revalideringsinstitutionernes opgaver.

Ad spørgsmålet om, hvorvidt det må være tilstrækkeligt for en virksomheds godkendelse, at blot ét af formålene i § 5, stk. 1, forfølges.

Hertil bemærkes, at det efter lovtæksten med de hertil knyttede bemærkninger er ganske utvivlsomt, at et enkelt af formålene efter omstændighederne kan være tilstrækkeligt til godkendelse, og en „tydeliggørelse“ skønnes ikke påkrævet.

Ad spørgsmålet om at nævne „undervisningsfunktionen“ i § 5.

Hertil bemærkes, at almen undervisning i skolefag meget vel kan indgå i den optræning eller omskoling, der foregår på en revalideringsinstitution, men hvis en institutions hovedformål er en sådan almen undervisning, må den offentlige støtte i hovedsagen søges gennem den lovgivning, der gælder herom, jfr. som eksempel højskolen „Holsatia“, der modtager tilskud efter lovgivningen om højskoler og efterskoler. Derimod vil lovforslagets § 6 indeholde fornøden hjemmel til at yde individuel støtte til revalidenter, der optages på en sådan skole. For så vidt angår den under-

visningsvirksomhed, der indgår som et led i revalideringsinstitutionernes arbejde, er den fornødne hjemmel til at yde støtten efter revalideringsloven indeholdt i udtrykkene „optræning“, „omskoling“ og „faglig uddannelse“ i § 5, stk. 1.

Der er herefter næppe grund til at foretage nogen ændring i teksten på dette punkt.

Ad spørgsmålet om i § 5, stk. 1, at ændre ordlyden fra „for så vidt institutionen eller foranstaltningen ikke godkendes efter reglerne om særforborg . . .“ til: „for så vidt eller i det omfang tilskud til den pågældende indsats ikke gives efter særforborgsloven . . .“

Hertil bemærkes, at der efter lovforslaget ikke er foreslået begrænsninger med hensyn til, hvem der kan medvirke til oprettelse af revalideringsinstitutioner, og det er ganske klart, at en sådan institution, der er oprettet af en institution som f. eks. Samfundet og Hjemmet for Vanføre, vil kunne godkendes efter § 5, idet der så blot vil være tale om en gren af institutionens virksomhed, som ikke falder ind under særforborgsloven. Revalideringsinstitutionen må dog naturligvis i sådanne tilfælde opfylde ganske de samme betingelser som institutioner, der er oprettet af kommuner, private organisationer og andre.

Der kan herefter næppe være grund til at opstille særregler for revalideringsinstitutioner, der oprettes af særforborgsinstitutioner, men den enkleste og klareste regel må være, at en institution enten drives efter revalideringsloven eller efter lovgivningen om særforborg.

Ad spørgsmålet om en tydeliggørelse af, at godkendelse bør ske efter ensartede regler og således, at virksomheder, der opfylder betingelserne, kan regne med godkendelse.

Hertil bemærkes, at det vil være ganske naturligt, at samordningsudvalget efter-